

Eva och Pål möter Christèl 41 år

Från samtal 2018-08-13 redigerat 2020-04-28

Christel: Det finns en del stora släkter här på ön. Jag tänker mig att det ger en stor trygghet att vara släkt med många man känner och bor tillsammans med på en sån här liten ö. Att det ger en speciell grundtrygghet där man finns i ett begripligt sammanhang. Man är *en del* i släktleden, i historien. När man kommer utifrån, som jag, så har man inte detta. Jag vet ju inte alltid ens vem som är släkt med vem.

Det tog tid, men nu är jag *hemma* på Lotsvägen, och jag bor här för närheten till havet med allt vad det innebär. Men jag känner mig inte som en del i den stora gemenskapen.

Jag var här första gången 1994 på en kräfts-kiva som en bekant tog med mig på. Jag och vännerna kom hit i tron att vi kunde vara anonyma, men alla visste vilka tjejerna som kom från stan var. Jag träffade min man på kräfts-kivan något år senare då jag var 18år och han 25, vilket var lite skrämmande. Det var så stor ålderskillnad och hans vänner var ju också äldre och mig, som bara var 18 år, hade svårt att komma in i gemenskapen.

1998 fick vi chansen att flytta till Kalvsund, i en lägenhet i bottenplan på svärföräldrarnas hus. Det var inte alltid helt enkelt att bo så nära, men det var vår chans att komma till havet. Det var också vår chans att ha en trygg hamn inför nästa steg i livet, familjebildandet.

Maj 2001 blev vi föräldrar, men vårt barn dog i samband med födseln, och då upplevde jag att det var svårt att bo här. Dels led jag av att folk inte vågade prata om det som hade hänt. Dels var svärföräldrarna som var oroliga för oss, för nära. Sångfågeln Ylwa föddes elva månader senare, och då blev det svårare i och med att tacksamheten alla kände över att allt hade gått bra överskuggade mitt behov av att prata om alla delar i livet, även de svåra. Vi behövde då komma härifrån, starta om och flyttade till Nol, där även barn nummer tre, Adam, föddes.

Men längtan till havet var stark. Jag som kommer från landet och som trodde att jag tillhörde skogen, insåg att längtan till havet hade blivit större. Samtidigt ville vi även ge barnen en trygg hamn. Vi ville tillbaka, till Kalvsund. Men tanken behövde mogna under ett par års tid för svärmor och svärfar, så 2007 blev det en flytt tillbaka, med svärföräldrarna i den mindre lägenheten. Det var fantastiskt bra att bo på Kalvsund under småbarnsåren. Världen växte i lagom takt för barnen, och farmor och farfar fanns alltid nära.

Jag har engagerat mig i föreningar, öns barn med mera. Fick snabbt lära mig att själv ställa frågan om att komma med, att man inte blir tillfrågad per automatik. Det ligger ingen värdering i det, utan det är nog bara så det är.

Det har även varit en balansgång i att finnas där, men inte föreslå för mycket, och eftersom det tillhör min personlighet, så ledde det till att jag kände mig obekvämt. Så jag drog mig undan.

Jag har funderat på hur man ska känna att man är en del av kulturen, av sammanhanget. För det är klart att jag, som människa, vill vara det. Jag tror det är något ytterst mänskligt, att tillhöra. Och det känns som ett misslyckande, att inte ha nått fram. Jag är mer av en tänkare, tror att det skrämmer många. När Kalvsund öppnas upp i och med inflytt av nya så tänker jag att det kanske kan förändras.

Vi lever vårt liv mestadels med vår egen familj här på ön. Nu frågar ungdomarna varför vi fortfarande bor här när vi inte har vårt sociala liv här. Vi har diskuterat många gånger om vi ska flytta, men svärmor är väldigt beroende av oss. Och havet är så viktigt för oss alla, så vi stannar. I alla fall nu. Och bara det att man kan prata väder och vind med alla man träffar, att man ändå blir sedd, det ger en viss trygghet, och det uppskattar jag oerhört mycket.

Vad betyder havet?

Jag, som kommer från landet, hade bara badat i insjöar innan jag kom hit. Nu längtar jag efter havet så fort jag är iväg. Havets rörelse ger mig ro, dess olika nyanser fascinerar mig varje dag. Havet är levande, gör oss beroende på något märkligt vis. Vi har närheten till havet på ett sätt som det är mycket svårt att få någon annanstans. Det blir en närhet till naturen genom det karga landskapet och det tuffa vädret.

P: Det akademiska livet skapar ju också ett sug eller beroende. Tycker du att det är svårt att vara akademiker på ön?

C: Öns miljö gör mig kreativ. Men var sak har sin tid, försöker jag intala mig. Det är inte så ekonomiskt gynnsamt att fortsätta in i akademiens värld mot en doktorandtjänst, och en sådan satsning innebär också tid och resor. Barnen kommer att ha några år nu med mycket aktiviteter och jag vill inte missa den tiden med dem. Men jag släpper inte akademien helt. Jag ska jobba lite extra där och jag kommer att återuppta det akademiska livet senare när barnen är större. Jag behöver samla kraft genom att underlätta för mig själv ett tag nu för att klara av lite svårare tid sedan. Visst känner jag en stark dragning till det akademiska livet, att få läsa, tänka, utvecklas – men jag har förstått att det är en stor utmaning och då vill jag känna mig redo.